

bebrejde Dem i Forholdet til Deres Frue end den Overilelse, som førte Dem hertil, og som De altsaa nu selv erkender?"

Jægermesteren saae ængstet over paa ham med en usikker Anelse i Blikket.

„Hvordan mener De?"

„Har De ikke ved andre Lejligheder truet Deres Frue med korporlig Overlast? Engang endogsaa med en Hundepisk?"

Jægermesteren tog beskæmmet Øjnene til sig.

„Saa har De talt med min Kone!"

„De kan altsaa ikke fragaa, at De tidligere har forsøgt at intimidere Deres Frue?"

„Det vil jeg helst ikke tale om, Professor Mundt. Jeg har skrevet til min Kone, at vi nu begge to skal glemme Fortiden. At jeg er færdig som Politiker — det maa jeg naturligvis finde mig i efter den Skandale, jeg har gjort. Nu har jeg kun tilbage at leve for mit Hjem. Et lykkeligt Familjeliv kan hjælpe En over mange Skuffelser."

„Ja ja, min gode Jægermester!" sagde Professoren og rejste sig. „Det glæder mig at se Deres smukke Afskriverarbejde. Lad mig se, De ikke forsømmer det!"

„Hvornaar mener De saa, jeg kan komme hjem, Professor Mundt? I næste Uge, ikke sandt?"

„Lad os haabe det!"

VII

Mads Vestrup sad ved Middagstid hjemme i sin lille mørke Bagstue i Knabrostræde og skrev Brev til sin Kone. Han havde endelig faaet samlet en lille Pengesum, 50 Kroner, som han vilde sende hende samtidig med Brevet. Trods den store Tilstrømning til hans Møder gav disse ham ingen stor Indtægt, fordi Adgangsprisen var sat saa lavt af Hensyn til den fattige Befolkning, for hvilken de særlig havde været beregnet. Desuden havde Værten i Elysium sendt ham en opskruet Regning for Belysning og Ekstrakontrol, som han havde nægtet at betale. Det var i den Anledning kommet til Proces, og han havde maattet skaffe sig et andet Lokale, det var ikke saa lidt dyrere.